

Вибий.

О, сждба! достойно ма ти наказа за предаването Либона Друза! Азъ съмъ поразенъ съ собственото си оръжие. (Камъ сина си.) Тебе оставямъ вѣчно проклятие. Нека сжнѣтъ да бѣга отъ твоите очи! Нека сѣки единъ залакъ отъ храната ти да бѣде бавна отрова за тебе! Нека женатата ти да бѣде прилюбодѣйница, а дѣцата ти да та надминатъ съ престѣпления, а мене съ нещастия! Проклинамъ сичкиятъ твой родъ, сичкото твое потомство! Нека сичките, въ които ще да тече кръвта на Вибиевци, бѣдатъ осждени отъ сждбата на болести, на мъчения и на всеобщо презрѣние!

3. сенаторъ.

Юний Вибий! Като признателность за твоего допесение, цезарьтъ и сенатътъ та награждаватъ съ сичкото имане на твоиятъ престѣпенъ баща и, освѣнъ това, съ десетъ хилѣди сестерции.

Юний. (Пада на колѣни.)

О, великій господарю!

Тиверий.

Остави чувствата на благодарността въ гърдите си и не испущай ги на свѣтъ. Глѣдай съ вѣрността си да заслужишъ оказанната тебе милость. Иди си! (Юний Вибий си отива.)

1. сенаторъ.

Сега трѣба да разглѣдаме дѣлото на Кремуци Корда.